

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Det foreliggende forslag tager lidt forsigtigt fat på en nedsættelse af de lange beramelsestider, og forslaget må siges i overvejende grad at have karakter af rent tekniske ændringer. Det erklærede mål i justitsministerens fremsættelse er at forenkle og smidiggøre sagsbehandlingen, og det mål kan vi ikke være uenige med ministeren i. Socialdemokratiet kan derfor også generelt give sin tilslutning til lovforslaget.

Der er dog et par punkter i forslaget, som vi nærer nogen betænkelighed ved, og som vi gerne vil diskutere grundigere under udvalgsbehandlingen. I § 1, nr. 9, ønsker man at ændre lovens § 6, således at man i visse landsretssager nøjes med én dommer fremfor de nuværende tre. Det har en indlysende, skal vi sige rationel fordel, men kan komme til at støde mod det overordnede mål, nemlig retsbevidstheden og retssikkerheden.

En anden ændring, vi har hæftet os ved, er § 1, nr. 84-86, hvor der åbnes adgang til at afhøre vidner samt syns- og skøns mænd, uden at den tiltalte er til stede. Nu er dette vel ikke noget enestående i dansk retspraksis, men jeg vil alligevel være tryk ved at få sagen grundigere drøftet i retsudvalget.

Men bortset fra disse og eventuelle andre punkter, der måtte dukke op under udvalgsbehandlingen, kan socialdemokratiet tilslutte sig lovforslaget.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Det er jo sjældent, fremskridtspartiet har lejlighed til at give regeringsforslagene en positiv modtagelse, for næsten hver eneste uge gennemføres der imod vores stemmer regeringsforslag, der betyder forøgelse af de offentlige udgifter, komplicering af lovgivningen og øget administration. Men heldigvis forholder det sig anderledes, når det drejer sig om lovgivning på retsplejens område. For et halvt år siden gennemførte socialdemokratiet og fremskridtspartiet i fællesskab og med tilslutning fra det radikale venstre den betydelige retsplejereform på strafferetsplejens område, og i dag behandler vi så et forslag, som indebærer en lang række større og mindre forenklinger og forbedringer vedrørende behandlingen af borgerlige retssager og sam-

tidig visse ændringer i reglerne om behandlingen af straffesager.

Det retsplejeråd, der nu har virket i snart en lille snes år, har hermed endnu en gang vist sin positive indflydelse på lovgivningen. Lovforslaget bærer stærkt præg af, at det er praktikerens synspunkter, der ligger bag udformningen, og der er ingen tvivl om, at de, der til daglig benytter retsplejeloven som arbejdsværktøj – domstole, advokater og dermed indirekte også sagens parter og enhver, der berøres af reglerne – vil hilse langt de fleste af de foreslåede ændringer med tilfredshed. Jeg kan selv som praktiker sige, at mange af ændringerne har der været ventet på med længsel i årevis. Jeg håber, at vi ikke som med de ændringer, vi senest gennemførte i retsplejeloven, skal opleve, at 3-4 fremsættelser bliver nødvendige, førend vi kan komme igennem med ændringerne. Vi vil fra vores side gerne medvirke til, at vi allerede i indeværende folketingssamling kan blive færdige med at gennemføre de forbedringer, der er så hårdt tiltrængt, og som her er foreslået.

På nogle punkter henviser ministerens fremsættelsestale til forslag fra betænkningen om behandlingen af borgerlige sager, som ikke er indarbejdet i lovforslaget. I nogle tilfælde forstår vi ministerens begrundelse sådan, at man gerne vil have en yderligere bearbejdelse af de problemer, der er tale om, inden om man udmønter de lovforslag. Men på andre punkter synes vi nok at tiden egentlig var moden til, at man uden videre kunne have taget betænkningens synspunkter til efterretning og indarbejdet dem i et lovforslag.

Jeg vil ikke gå i detaljer ved denne lejlighed, det synes jeg forslaget er for teknisk betonet til, men jeg kan som sagt meddele, at fremskridtspartiet kan give tilslutning til en positiv udvalgsbehandling og meget gerne vil være med til at gennemarbejde de mange detaljer, som vi skal igennem med henblik på vedtagelsen af forslaget.

Mette Madsen (V):

I begyndelsen af januar 1974 anmodede justitsministeren retsplejerådet om at fremkomme med udtalelser om muligheden for hurtigere sagsbehandling og om, hvordan domstolene kunne behandle et fortsat stigende antal retssager uden en forholdsmæssig